

Gjemt er ikke glemt

Der laae en gammel Gaard med muddrede Grave og Vindebro; den var mere oppe end nede: ikke alle Gjester, som komme, ere gode. Under Tagskjægget var Huller til at skyde ud af og til at helde kogende Vand, ja smeltet Bly ned over Fjenden, kom han for nær paa. Indenfor var høit til Bjælkeloftet, og det var godt for den megen Røg, der kom fra Kamin-Ilden, hvor de store vaade Brændeknuder laae. Der hang paa Væggen Billeder af harniskklædte Mænd og stolte Fruer i svære Klæder; den Strunkeste af dem Alle gik levende om herinde, hun kaldtes *Mette Mogens*; hun var Gaardens Frue.

Ved Aftenstid kom der Røvere; de sloge tre af hendes Folk ihjel, Lænkehunden med, og saa bandt de Fru *Mette* i Hundelænke ved Hundehuset og satte sig selv op i Salen og drak Vinen fra hendes Kjælder og alt det gode Øl.

Fru *Mette* stod i Hundelænke; hun kunde ikke engang gjøe.

Da kom Røverens Dreng; han listede sig saa stille, det maatte ikke mærkes, for ellers havde de slaaet ham ihjel.

»Fru *Mette Mogens*!« sagde Drengen; »kan Du huske, da min Fader red paa Træhesten i din Huusbonds Tid; da bad Du for ham, men det hjalp ikke; han skulde sidde sig til Krøbling; men Du listede Dig ned, som jeg nu lister mig; selv lagde Du en lille Steen under hver af hans Fødder, at han kunde finde Hvile. Ingen saae det, eller de lode, som de ikke saae det, Du var den unge, naadige Frue. Det har min Fader fortalt, og det har jeg gjemt, men ikke glemt! nu løser jeg Dig, Fru *Mette Mogens*!«

Og saa toge de Heste paa Stalden og rede i Regn og i Blæst og fik Vennehjelp.

»Det var vel betalt for den Smule Gjerning mod den Gamle!« sagde *Mette Mogens*.

»Gjemt er ikke glemt!« sagde *Drengen*.

Røverne bleve hængte.

Der laae en gammel Gaard, den ligger der endnu; det var ikke Fru *Mette Mogens*'s; den tilhører en anden høiadelig Slægt.

Det er i vor Tid. Solen skinner paa Taarnets forgyldte Spiir, smaa Skov-Øer ligge som Bouquetter paa Vandet, og rundt om dem svømme de vilde Svaner. I Haven groe Roser; Gaardens Frue er selv det fineste Rosenblad, det skinner i Glæde, god Gjernings Glæde, ikke ud i den vide Verden, men inde i Hjerterne, der er det gjemt, men ikke glemt.

Nu gaaer hun fra Gaarden hen til det lille Udflytter-Huus paa Marken. Derinde boer en stakkels værkbrudne Pige; Vinduet i den lille Stue vender mod Nord; Solen kommer der ikke; hun har kun at see hen over et Stykke Mark, som lukkes ved den høie Grøft. Men idag er der Solskin, Vorherres varme, deilige Sol er derinde; den kommer fra Syd gjennem det nye Vindue, hvor før kun var Muur.

Den Værkbrudne sidder i det varme Solskin, seer Skov og Strand, Verden er bleven saa stor og saa deilig, og det ved et eneste Ord af Gaardens venlige Frue.

»Det Ord var saa let, den Gjerning saa lille!« siger hun; »Glæden, jeg fik, var uendelig stor og velsignet!«

Og derfor øver hun saa mangan god Gjerning, tænker paa dem Alle i de fattige Huse og i de rige Huse, hvor der ogsaa ere Bedrøvede. Det er skjult og gjemt, men det er ikke glemt af *Vorherre*!

Der var en gammel Gaard, det var inde i den store, travle By. I Gaarden var Stuer og Sale; i dem gaae vi ikke ind; vi blive i Kjøkkenet; og der er luunt og lyst, der er reent og nydeligt; Kobbærtøiet skinner, Bordet er som bonet, Vasken er som et nys skuret Spekkebræt; det har Altsammen Enepigen udrettet, og dog faaet Tid til at sætte Tøiet paa sig, som om hun skulde i Kirke. Hun har Sløife paa Kappen, sort Sløife; det tyder Sorg. Hun har jo Ingen at sørge for, hverken Fader eller Moder, hverken Slægt eller Kjæreste; hun er en fattig Pige. Engang var hun forlovet, det var med en fattig Karl; de holdt inderligt af hinanden. En Dag kom han til hende.

»Vi To have Ingenting!« sagde han; »den rige Enke henne i Kjælderen har sagt mig varme Ord; hun vil sætte mig i Velstand; men Du er i mit Hjerte. Hvad raader Du mig til?«

»Det Du troer der er din Lykke!« sagde Pigen. »Vær god og kjærlig imod hende, men husk paa, at fra den Stund vi skilles, kunne vi To ikke oftere sees!«

– Og saa gik et Par Aar; da mødte hun paa Gaden sin fordums Ven og Kjæreste; han saae syg og elendig ud; da kunde hun ikke lade være, hun maatte spørge: »Hvordan har Du det dog?«

»Rigt og godt i alle Maader!« sagde han; »Konen er brav og god, men Du er i mit Hjerte. Jeg har stridt min Strid, snart er den forbi! Vi sees nu ikke før hos Vorherre.«

En Uge er gaaet; imorges stod i Avisen, at han var død; derfor bærer Pigen Sorg. Kjæresten er død fra Kone og tre Stedbørn, som der staaer at læse; det klinger sprukket, og dog er Malmen reen.

Den sorte Sløife tyder Sorg, Pigens Ansigt tyder den end mere; i Hjertet er den gjemt, bliver aldrig glemt!

Ja, see det er tre Historier, tre Blade paa een Stilk. Ønsker Du flere Kløverblade? Der ere mange i Hjertebogen *gjemt men ikke glemt*.